

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην τών Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσα δέκα
κι' έλα τὰ σαβρά πελέκα.

Όκτώβρη τριάντα,
ρεμούλας συμπόνατα.

Χίλια κι' ένακότ' οσανταταρία,
νέα τών Ρωμηών φιλοπατρία.

Όι Ρωμηός, έπισταμένω; τήν κητάτασιν ιδών,
στης Πηγής της ζωόδοχου μένει πάλιν τήν δόξιν,
μόνο πηγή παραπάνω, αυτών πενηντακτώ,
συνορεύει μ' άλλα σπήτεια και μ' όρίζοντ' άνοικτό.

**Μίας άπειλείς και τώρα
νέων καλτών πληθύουσα.**

Μία σ' αυτή τή γάλη,
πού χάσκεισ όσν γεγής,
δέν έμαδες και πάλι
πώς θέχωμ' έυλογίας;

Τήν είκοστήν όγδόην τού προσεχός μηνός
μέγα θά μάς ταρέξη και πάλιν γεγονός,
και πνευμα θά μυκείται θρονόσσης καταγέθως
και νέα σωτηρία θά λάμψη τής πατρίδος.

Τήν είκοστήν όγδόην, σημαίωσα καλά,
θ' αλλάξουσε και πάλι τὰ κλώβια μας μωλά,
και κάθε νέος άνδρας νεώτερος θά γίνη
στην νέα Ρωμηούσιν.

Τήν είκοστήν όγδόην σωτηριών άγγελία,
σωτηριών υποσχόσεις, και κώμα και θαλία.
Κ' έκει' σ' ατάς Έπαργίας κι' ένός της πρωταιούσης
δέν έπαυε' ν' άκούσης
πώς κάνουν υποδεξείς νέων υποψηφίων,
δέν πής, βρά Περικλήτο, και σ' ότ' Νεκροταφείον;

Όσως φωνή καμμία
και μέσ' από μνημεία,

και μέσ' από τὰ σπλάχνα της γεννηταίρας γης
προτείν' υποψηφίους της νέας εκλογής.

Άν σέ φλέγη, Παριλιέτο, φλέξ άγία πατριώτου,
τά πολλά και τὰ παντοία
δέν κυτάξεις Σωματαία

πώς προταίνει τού καθένα κι' υποψηφίω δικό του;
δέν κυτάξεις τής Συντεχνίας Περικλήτο μου σκαροτό,
πώς προταίνουν διαφόρους;
δέν κυτάξεις και τούς έπαύρους
πώς προταίνουν τόν Στρατούλη, πώς προταίνουν τόν

Πήγαυε' σ' ότ' ο Βενιζέλου τού Σενοδοχέτο τώρα
για νά θής πληρεξουσίων αναριθμητή πληθώρα
Όλοένα μανιοβολούσιν
άγνωστοί μας και γνωστοί,
κι' όλ' υπόσχονται νά γένουν
φιλελεύθεροι σωστοί.

Τι πληρεξουσίων σήμνος,
τι ρητόρων σωροτό;...
φιλελεύθερος κι' έκτερος,
φιλελεύθερος κι' αυτός.

Είς έκτενο τού σαλόνι
δέν χωρεί μηδέν βελόνι.

Τι κατακλυσμός, τι νύλα,
και μυρίζει βαρβατίλα
νέων ἀληθῶς ἀνδρῶν
λυπημένων και φαυδῶν.

Ποῖων πάλιν θεαμάτων
ἀξιῶνασαι, μητέρα...
πόσαις λίσταις ὀνομάτων
δὲν τοῦ στέλλου καθὲς μέρα,
γὰρ νὰ ἔῃ και νὰ διαλέξῃ,
και προσημένους τοῦτοι κ' ἄλλοι:
μὲ παραμυθίας λέξι
ὁ Πρωθυπουργὸς νὰ ἐγάλη.

Και μὲ μάτια δακρυσομένα
λένε' στὸν Πρωθυπουργό:
μπάρμπα, πάρε με κ' ἱμένα,
ποῦ γι' ἀνθρώπων ὄργῳ.

Κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θὰ θέσω, θ' ἀπολέσω,
κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι πολὺ θὰ συντελέσω,
κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι σὲ βεβαῶ, Δευτέρη,
πὺς θὰ γενοῦ ξεπέρα.

Πάρε με, και θὰ σηκῶν
ἀνορθώσεως παντέρη
νὰ τὴν τρέμη κάθε κόμμα.

Και τὴν λέξι τοῦτη μόνου
θὰ τὴν ἔχω νύκτα μέρα
σὺν μαστίχα μὲς' στὸ στήμα.

Τὸν νέο τὸν Πρωθυπουργό, βρε Περικλέτο, κύντα,
τὸν δούτυχο τὸν Κρητα.
Χίλιου τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστά και δυὸ χιλιάδες πίσω,
νέας ἀνδρίπδος πληθῶς,
και λέγει πρὸς αὐτὸν καθέως:
κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι ποδᾶρι θὰ κτυπήσω.

Μπάρμπα, κ' ἱμένα πάρε με γὰρ γὰρ μὴ θῆναι μόνου
ἀπέτω τοῦ Νυμφῶνος.
Μὴ λογομῶντος, Κρητικῶ, κ' ἱμένα τὸν χασομέρη,
κι' ἐγὼ τῆς Ἀνορθώσεως ἐξὲν θὰ γίνω χέρι.

Πάρε κ' ἱμένα' σὺν χορῶν συνδυσασμῶ μαχημῶ,
και πρὸς ἐμὲ, Πρωθυπουργέ, τὴν δεξιὰν σου κτενε...
καὶ πρὸ χρόνων ἐνομοθα κ' ἐγὼ μὲς' στὴν φυχή μου,
καὶ κ' ἱμένα μ' ἐτρογγε χωρὶς νὰ ἔξω τῆναι.
Μὰ σήμερα' κατάλαθα μετὰ μικρὸν ἀναγκῆ
πὺς πόθος Ἀνορθώσεως ἔταιν ἐπὶ τὰ πᾶν.

Δέξου μὲ τόσους ἄλλους κ' ἱμένα τὸν παλᾶρα
μὲς' σὺν συνδυσασμῶ...
μὲ θέλεις νὰ γὰρ λῆρα
γὰρ ποικιλιαμῆ.

Μὲ θέλεις ριζοσπάστη,
φιλελευθέρων ὀπαδῶ,
ἀλλὰ κ' εἰκονολαστῆ,
και Ραμπκαγᾶ στωμῶλο;

Μὲ ποῦ σ' ἄρτεται χροῖμα;
μὲ θέλεις κ' ἕνα κόμμα
ν' ἀλλάξω κάθε μέρα;

Και μὲ τὸ παραπάνου
δ, τι μοῦ' πῆς θὰ κάνω
κ' ἱγῶ, καλὲ πατέρα.

Μπάρμπα, κ' ἱμένα πάρε με, νὰ νοσησῆς τι θὰ πῆ
ἀγῶν τῆς Ἀνορθώσεως και νέα προκοπή.
Γιὰ Βενιζέλο γάνομαι, γὰρ Κρητικὸ πεθαίνω,
ἀλλὰ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι σχίζω τῆ γῆ και μπαίνο.

Τὴν Ἀνθρώπων τὴν νῦν κόμος ἐπροφήτεως,
κάθε Σύλλογος κ' ἱμένα,
πλὴν κατάρπισον ἡμέας,
οὐς ἡ δεξιὰ σου χεῖρ δεξιῶς ἐπόμεως.

**Τῆς ἐκλογῆς παροξυσμῶς
κ' ἀπ' ἕκρη σ' ἄκρη χλασμοῦς.**

Ἀνασηλόνεται Μωρῆας και Ροῦμελη μουγκρῆς,
καθίνας ὑποψήρι δικῶ του μουρομυρῆς,
κ' ἱδῶ κ' ἕκει κ' ἀπὸ παντοῦ τῆς νέας Ρωμηοσύνης
προτεινοῦν και προτεινοῦνται, προτεινοῦν και προτεινοῦνται.

Ἀπὸ τῆς κάλπαις ἀποχὴν προσωρινῶς κηρύττει
κάθε παλῶ μανδρῆ,
κ' ἡ Θεσσαλία δέχεται τὸν νέο Κυβερνήτη
μὲ τὸν Ἀλεξάνδρη.

Δίαικος ἡμέρας φαινής
ἐκ τῆς χώρας τῆς κλεινῆς
αὐγάει φωτοδόλος.

Κάθε παλῶ σωρμάζεται
κ' ἀκούει ν' ἀναρμάζεται
ἢ Λάρισα κ' ὁ Βάλος.

Φοιμᾶζουσι και γεωργοί,
καὶ σήμερα' σὺν Κρητικῶ
μ' ἑλπίδες πηλαλοῦν γεωργοί
νὰ λύσουν τὸ γεωργικῶ.

Γεμάσας παιδῆ τῆς μπάτοικας, νέο κρασι κερνάτε,
πνεῦμα τῆς Ἀνορθώσεως παρηγόρον πλανᾶται,
και φαίνονται σὺν Προμηθεῖς μὲ νέον πλῆρ' στὰ στήθη
φαμμοκοιογράφαρα πληρεξουσίαν πληθῆ.

Φοιμᾶζουσι και τὴ Τρίκαλα φοιμᾶζει κ' ἡ Καρόττα,
φοιμᾶζει κ' ὁ Φιλάρτος μὲ κόκκινη σκουφίττα.

Και νέος ἰσοσταθισμῶς
βροντᾶ μὲ τὸν Δρακοῦλη,
κ' ἕκρη ἀκούεται οσημῶς
κ' ἀπὸ τὸ Καρποσάλλι.

Μὰ μὲς' στὸ τόσο ξαννικῶ
και νεῖρο δημοκρατικῶ
κυτῆς και τὸν Καζᾶρ.

Στηλόνεται καμρωτῶς
μὲ σκουφῶ κόκκινη κ' αὐτῶς,
κ' ἕκει τὸν κανῶν γὰρ.

Μὰ βλέπω ν' ἀκούει και σὺ αὐγᾶς Κολοκοποῦνη,
κ' ἀπάνου σου σὺν νάσκινα θεάσπιτο κρητικῶ
κατακουτρίβεται και σὺν αὐ τοῦτον τὸν εἰώνα
κάθε τρανὴ Κορῶνα.